

Що є істина? — Номер чотири

Нехай не тривожиться ваше серце

Jeff Pippenger

2023-09-09

На початку історії міллеритів у 1798 році видіння про ріку Улай у книзі Даниїла було розпечатане, що спричинило помноження пізнання, яке випробувало й виявило два класи поклонників. Видіння про Улай представляє внутрішню вістку для Божого народу, як це представлено сімома церквами книги Об'явлення у розділах другому і третьому. Наприкінці пророчої історії, що почалася у 1798 році, на табірному з'їзді в Ексетері 12–17 серпня 1844 року, звістка Опівнічного крику була розпечатана, коли Лев із племені Юдиного забрав Свою руку з прихованої істини, що спричинило помноження пізнання, яке випробувало й виявило два класи поклонників.

У 1989 році, коли, як описано у книзі Даниїла 11:40, країни, що представляли колишній Радянський Союз, були зметені папством і Сполученими Штатами, видіння про ріку Хіддекел у книзі Даниїла було розпечатано, що спричинило зростання пізнання, яке випробувало й виявило дві категорії поклонників. Видіння Хіддекела представляє зовнішнє послання ворогів Божого народу, представлене сімома печатями у книзі Об'явлення. Наприкінці пророчої історії, що розпочалася 1989 року, починаючи з останніх двох тижнів липня 2023 року, Лев із племені Юди розпочав процес розпечатування послання опівнічного крику, знявши Свою руку з прихованої істини, що спричиняє зростання пізнання, яке випробовує і зрештою виявить дві категорії поклонників серед Божого народу.

У першому вірші чотирнадцятого розділу Євангелія від Івана Христос підбадьорює учнів, щоб їхні серця не тривожилися.

Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, і в Мене віруйте. Івана 14:1.

Вже за кілька годин Христа було заарештовано, а невдовзі потому Його розіп'яли, поховали, і Він воскрес. Вознісшись до Отця, Він повернувся до Своїх учнів.

І коли вони так говорили, сам Ісус став посеред них і сказав їм: Мир вам. Та вони перелякалися й жахнулися, і гадали, що бачать духа. І він сказав їм: Чому ви стривожені? І чому у ваших серцях виникають думки? Луки 24:36–38.

Перше розчарування у лінії реформи настає тоді, коли Божий народ забуває раніше відкриту істину. Учні забули те, що Ісус сказав їм менше ніж за тиждень до того, як їхній страх і розчарування виявилися під час кризи, пов'язаної з хрестом. Після першого розчарування настає час очікування, який у притчі про десятьох дів представлений відсутністю Жениха. Ісус прямо сказав учням, що йде до Свого Отця, але повернеться. Знання наперед, яке Він дав учням, не вберегло їх від приголомшення кризою. У контексті притчі про десятьох дів криза — це час, коли характер проявляється, але ніколи не формується. Ісус обрав і

призначив учнів, і Він сказав їм саме цю істину перед кризою.

Не ви Мене вибрали, але Я вибрав вас і поставив вас, щоб ви йшли та приносили плід, і щоб ваш плід перебував, щоб чого тільки попросите від Отця в Моє ім'я, Він дав вам.
Івана 15:16.

І все ж, хоча їх було обрано, це не вберегло їх від того, що криза їх приголомшила.

Характер виявляється під час кризи. Коли опівночі урочистий голос проголосив: «Ось, жених іде; виходьте йому назустріч», сплячі діви прокинулися від сну, і стало видно, хто приготувався до цієї події. Обидві групи були захоплені зненацька, але одна була готова до несподіваного випробування, а інша виявилася без підготовки. Характер виявляється обставинами. Надзвичайні ситуації виявляють справжній гарт характеру. Якесь раптова й несподівана біда, втрата або криза, якась неочікувана хвороба чи страждання, щось, що ставить душу віч-на-віч зі смертю, виявить справжню внутрішню сутність характеру. Стане явним, чи є справжня віра в обітницю Слова Божого. Стане явним, чи підкріплюється душа благодаттю, чи є олія в посудині разом зі світильником.

Часи випробувань приходять для всіх. Як ми поведимося під час випробувань і Божої перевірки? Чи гаснуть наші світильники? Чи ми й далі підтримуємо їх запаленими? Чи готові ми до будь-якої критичної ситуації завдяки нашому зв'язку з Тим, Хто повний благодаті та істини? П'ять мудрих дів не могли передати свій характер п'ятьом нерозумним дівам. Характер має бути сформований нами як особистостями. Review and Herald, 17 жовтня 1895 р.

Об'явлення Ісуса Христа, про яке йдеться в перших віршах книги Об'явлення, є остаточним застережливим посланням для церкви, а згодом і для світу. Це об'явлення безпосередньо перед закінченням часу випробування розпечатує Лев з коліна Юди, який у п'ятому розділі книги Об'явлення названий єдиним достойним відкрити запечатану книгу.

І один із старців каже мені: Не плач: ось лев із племені Юдиного, корінь Давидів, переміг, щоб відкрити книгу і зняти сім її печаток. Об'явлення 5:5.

Лев з коліна Юдиного є також «Коренем Давидовим», і Він також є «Синоном Давидовим», і Він також є Господом Давида. Зв'язок, представлений Левом з коліна Юдиного, вказує, що коли Лев з коліна Юдиного запечатує або знімає печать з істини, Він робить це, застосовуючи правило першої згадки, яке визначає кінець чогось за його початком, як це представлено Ісусом як «Коренем Давидовим». Коли з істини знімається печать у певний «час кінця», розпочинається процес очищення, як це представлено в дванадцятому розділі книги Даниїла.

"Саме Лев із племені Юди зняв печать із книги й дав Іванові одкровення про те, що має бути в ці останні дні. Даниїл став у своєму жеребі, щоб дати своє свідчення, яке було запечатане аж до часу кінця, коли вістка першого ангела мала бути проголошена нашому світові. Ці питання мають безмежну важливість у ці останні дні, але хоча 'багато будуть очищені, вибілені й випробувані', 'нечестиві чинитимуть нечестиво, і ніхто з нечестивих не зрозуміє'." Видання рукописів, том 18, 14, 15.

Діло Ісуса як Лева з коліна Юдиного має безмежну важливість, але "ніхто" зі "злих" "не зрозуміє" його діла чи розпечатаного послання.

І він сказав: Іди своєю дорогою, Даниїле, бо ці слова закриті та запечатані аж до часу кінця. Багато хто очиститься, вибілиться й буде випробуваний; а безбожні чинитимуть безбожно; і жоден із безбожних не зрозуміє, а мудрі зрозуміють. Даниїла 12:9, 10.

Процес випробування представлений трьома кроками: «очищення, убілення та випробування». Ці три кроки відповідають трьом крокам «вічного Євангелія», які у звістці першого ангела подані так: «бійтеся Бога» (очищення), «віддайте Йому славу» (убілення), «бо настала година Його суду» (випробування). Ці три кроки — це «істина», що символічно представлена першою, тринадцятою та останньою літерами єврейського алфавіту, і коли ці літери поєднати в такому порядку, утворюється єврейське слово «істина».

Ці три кроки — це «шлях», адже, за словами Асафа у Псалмі 77:13, Божий шлях — у святині, де на подвір'ї грішник очищується пролиттям крові. Потім кров заносять до Святого місця, яке символізує освячення — процес «убілення».

І один зі старців озвався та сказав мені: Хто оці, зодягнені в білі шати, і звідки вони прийшли? І я сказав йому: Пане, ти знаєш. І він сказав мені: Це ті, що вийшли з великої скорботи, і випрали шати свої та вибілили їх у крові Агнця. Об'явлення 7:13, 14.

Виправданий і освячений грішник тоді готовий бути «поставленим на суд» у суді, символічно представленому Святим Святих. Ісус — «дорога», «істина» і «життя». Дорога — це початок, істина — середина, а життя — кінець. Якщо ми очищені першим кроком, ми на дорозі, яка є шляхом виправданих.

Але шлях праведних — як ясне світло, що сяє дедалі більше аж до повного дня. Приповісті 4:18.

Другий крок — це прояв праведності, який здійснюється Його істиною, бо Його Слово — істина.

Освяти їх істиною Твоєю: слово Твоє — істина. Івана 17:17.

Виправдані представлені першою сходинкою, освячені — другою. Перші дві сходинки готують виправданих і освячених до того, щоб стати на суд і одержати вічне життя. Ісус — дорога, правда і життя.

Внутрішня праведність засвідчується зовнішньою. Той, хто праведний у серці, не є жорстокосердним і безспівчутним, але з дня в день уподібнюється до образу Христа, переходячи від сили до сили. Той, кого освячує істина, буде стриманим і йтиме слідами Христа, аж поки благодать не перейде в славу. Праведність, завдяки якій ми виправдані, — зарахована; праведність, завдяки якій ми освячуємося, — вділена. Перша є нашим правом на небо, друга — нашою готовністю до неба. Review and Herald, 4 червня 1895 р.

Євангеліє від Івана, розділи з чотирнадцятого по сімнадцятий, неодноразово порушують питання реакції учнів, коли Христос залишає їх, щоб піти до Свого Отця. Він обіцяє

повернутися і розумів (хоча учні цього не розуміли), що криза, яка невдовзі настане, спричинить глибоке розчарування. У ці чотири розділи вплетено окреслення та визначення Святого Духа як «Утішителя». У Євангелії від Івана Святий Дух чотири рази названий «Утішителем», а в Першому посланні Івана — один раз, але там це слово перекладено як «адвокат». Більше ніде в Новому Завіті воно не зустрічається.

У Старому Заповіті є єврейське слово, яке перекладено як «втішитель» у книзі Екклесіяста 4:1 та в Плачі Єремії, розділ 1, вірші 9 і 16. У всіх трьох цих місцях ідеться про те, що гнобителі пригнобили Божий народ, і вони не мають втішителя, який би підтримав їх у біді та розчаруванні, в яких вони опинилися.

Ототожнення Святого Духа з «Утішителем» міститься в уривку, де Ісус прагне підготувати учнів до великого розчарування, що чекає їх уже за кілька годин. У цьому контексті Він наголошує, що навіть за Його відсутності Святий Дух буде присутній, щоб утішити їх. Називаючи Святого Духа «Утішителем», Ісус окреслює характер того служіння, яке звершуватиме Утішитель.

Неодноразові згадки Ісуса про Його відхід і повернення виводять саме цю тему на перший план як головну тему уривка.

Івана 14:2–4, 18, 19, 28, 16:5–7, 10, 28, 17:11–13 — це вірші, які безпосередньо стосуються часу зволікання в притчі про десять дів. Разом із попередніми віршами подано наступний уривок, який через повторення підкреслює час зволікання, бо «Господь не повторює речей, які не мають великого значення».

Ще трохи, і ви не побачите Мене; і знову, ще трохи, і побачите Мене, бо Я йду до Отця. Тоді деякі з Його учнів говорили між собою: Що це Він каже нам: Ще трохи, і ви не побачите Мене; і знову, ще трохи, і побачите Мене; і: Бо Я йду до Отця? Вони ж казали: Що це Він говорить: Ще трохи? Ми не розуміємо, що Він каже. Ісус же знав, що вони бажають спитати Його, і сказав їм: Чи між собою розпитуєте про те, що Я сказав: Ще трохи, і ви не побачите Мене; і знову, ще трохи, і побачите Мене? По правді, по правді кажу вам: ви будете плакати й ридати, а світ радітиме; і ви засмутитесь, та смуток ваш обернеться на радість. Жінка, коли народжує, має смуток, бо прийшла її година; але як тільки народить дитину, вже не пам'ятає скорботи через радість, що людина народилася на світ. І ви тепер маєте смуток; але Я знову побачу вас, і серце ваше зрадіє, і радості вашої ніхто не відбере від вас. Івана 16:16–22.

Принаймні двадцять один вірш у розділах із чотирнадцятого по сімнадцятий визначає період часу, протягом якого учні мали чекати на повернення Христа. Цей період починався зі смерті Христа і тривав до Його повернення від Отця. Час, протягом якого вони мали чекати Його повернення, символізує час зволікання в притчі про десять дів. Як у розповіді Луки про учнів з Еммауса, розчарування через хрест є пророчим прообразом початку часу зволікання, що настає після першого розчарування.

У першому уривку першої книги Біблії ми знаходимо оповідь про створення і розпізнаємо трьох осіб небесного тріо. У першому уривку останньої книги Біблії ми знаходимо трьох

осіб небесного тріо. У чотирьох розділах, які ми розглядаємо, ми знаходимо трьох осіб небесного тріо. Усвідомлення цього факту дозволяє нам накласти чотири розділи Івана на пророчну лінію книги Буття, розділ перший, вірш перший, аж до розділу другого, вірша третього, і на книгу Об'явлення, розділ перший, вірші з першого по одинадцятий.

В уривку Ісус каже Фомі, що якщо хтось бачив Ісуса, то бачив і Отця. Уривок також зазначає, що Христос був тим, хто утішав учнів своєю присутністю, але коли Він піде, пошле «іншого» «Утішителя». Святий Дух є Утішителем, але Христос також був Утішителем.

Якби ви знали Мене, то знали б і Мого Отця; і відтепер ви Його знаєте й бачили. Пилип каже Йому: Господи, покажи нам Отця, і цього нам доволі. Ісус каже йому: Хіба Я так довго був з вами, а ти, Пилипе, Мене не пізнав? Хто бачив Мене, той бачив Отця; то як же ти кажеш: Покажи нам Отця? Івана 14:7–9.

Томас уособлює тих серед адвентистів, хто відмовляється бачити свідчення про взаємини небесного тріо, попри те, що вони, ймовірно, читали свідчення, які утверджують цю істину, знову й знову.

І Я проситиму Отця, і Він дасть вам іншого Утішителя, щоб Він перебував з вами повік, — Духа істини, якого світ не може прийняти, бо не бачить Його й не знає Його; а ви знаєте Його, бо Він перебуває з вами і буде у вас. Не залишу вас сиротами: Я прийду до вас. Ще трохи, і світ Мене вже не побачить; а ви бачите Мене, бо Я живу — і ви будете жити. Івана 14:16–19.

Якщо ми бачили Ісуса, то бачили Отця. Ісус є «Утішителем», а Святий Дух — «іншим Утішителем». Якщо ми бачили Ісуса, ми бачили Отця і ми бачили Утішителя. Із п'яти разів, коли в Біблії вживається слово «Утішитель», усі належать апостолу Івану. У п'ятому випадку це слово перекладено як «адвокат».

Дітоньки мої, це пишу вам, щоб ви не грішили. А якщо хто згрішить, маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного. 1 Івана 2:1.

Якщо хтось згрішить, ми маємо Утішителя — Ісуса Христа, Праведного. Заступник — це той, хто заступається за грішника. Павло визначає служіння Ісуса як служіння нашого Заступника.

Хто ж той, що осуджує? Це Христос, який помер, так, більше того, воскрес; Він і сидить праворуч Бога та заступається за нас. Римлян 8:34.

Ісус — заступник грішників, що включає в себе також те, що Він — Утішитель. У тому ж розділі Павло раніше зазначив, що Святий Дух також заступається за нас.

Так само й Дух допомагає нам у наших немочах: бо ми не знаємо, про що нам слід молитися, як належить; але Сам Дух заступається за нас невимовними зітханнями. А Той, Хто досліджує серця, знає, яка думка Духа, бо Він заступається за святих згідно з Божою волею. Римлян 8:26–27.

Ісус і Святий Дух обидва названі Утішителем, і тому вони обидва є заступниками, які клопочуть за нас. Три Особи небесної Трійці усі представлені в уривку з Євангелія від Івана, який ми розглядаємо, і коли їх поєднати з першим свідченням першої книги Біблії та першим свідченням останньої книги Біблії, світло щодо взаємин і діяльності трьох Осіб Божества посилюється.

Отця неможливо описати земними речами. Отець — це вся повнота Божества тілесно, і Він невидимий для смертного ока. Син — це вся повнота Божества, явлена. Слово Боже свідчить, що Він є «точним образом Його істоти». «Бо так полюбив Бог світ, що віддав Свого Єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне». Тут показано особистість Отця.

Утішитель, якого Христос обіцяв послати після Свого вознесіння на Небо, є Духом у всій повноті Божества, що являє силу божественної благодаті всім, хто приймає й вірить у Христа як особистого Спасителя. Є три живі Особи небесного трію. В ім'я цих трьох сил — Отця, Сина і Святого Духа — хрестяться ті, хто приймає Христа живою вірою, і ці сили співпрацюватимуть із послухними підданими Неба в їхніх зусиллях жити новим життям у Христі.

Що має робити грішник? — Вірити в Христа. Він належить Христу, викуплений кров'ю Сина Божого. Через випробування та скорботи Спаситель викупив людей з рабства гріха. Що ж нам робити, щоб бути спасеними від гріха? — Вірити в Господа Ісуса Христа як у Спасителя, що прощає гріхи. Хто визнає свій гріх і смиряє своє серце, отримає прощення. Ісус є Спасителем, що прощає гріхи, а також Єдинородним Сином безмежного Бога. Прощений грішник примиряється з Богом через Ісуса Христа, нашого Визволителя від гріха. Тримаючись шляху святості, він перебуває під Божою благодаттю. До нього приходять повне спасіння, радість і мир, а також істинна мудрість, що походить від Бога.

Віра в спокутну кров Ісуса Христа є запорукою прощення. Христос може очистити від усякого гріха. Просте покладання на цю силу день у день дасть людині проникливу мудрість, щоб розпізнати, що в ці останні дні збереже душу від рабства гріха. Вірою й молитвою, через пізнання Христа, слід здійснювати своє спасіння.

Святий Дух розпізнає і вводить нас у всю істину. Бог дав Свого Єдинородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне. Христос — Спаситель грішника. Смерть Христа викупила грішника. Це — наша єдина надія. Якщо ми повністю відречемося від себе й житимемо Христовими чеснотами, то здобудемо нагороду вічного життя.

«Хто вірує в Сина, має й Отця». Той, хто має постійну віру в Отця і Сина, має і Духа. Святий Дух є його Утішителем, і він ніколи не відступає від істини. Школа біблійної підготовки, 1 березня 1906 р.

Крім додаткового світла щодо діла й взаємин небесної Трійці, ідентифікація небесної Трійці в цьому уривку є свідченням того, що ці чотири розділи мають бути узгоджені з посланням,

яке нині розпечатує Лев із Юдиного племені.

Свідок у розповіді про учнів з Еммауса представляє три свідчення, які вказують, що розчарування й періоди очікування, що настали після хреста, відображають розчарування й період очікування, який настає після першого розчарування. Є ще одне свідчення, яке підтверджує, що історія, представлена в чотирьох розділах Івана, відображає обставини першого розчарування.

Останній вірш оповіді про створення — першої істини, згаданої в Божому Слові, — закінчується трьома словами, і кожне з цих слів починається з однієї з трьох літер, які утворюють слово «істина», причому в правильному порядку. Оповідь про створення в Книзі Буття починається словами «На початку», а закінчується трьома словами «Бог створив і вчинив».

Перші літери тих трьох слів, поєднані разом, утворюють слово «істина». Оповідь про створення починається з «початку» і завершується словом, яке символічно представляють літери, що означають Альфу й Омегу. Так само у вступному уривку останньої книги Біблії Ісуса двічі названо Альфою й Омегою, початком і кінцем, першим і останнім. Ті три літери, які представляють Альфу й Омегу, дають ще одне свідчення того, що уривок в Івана слід поєднати з пророчною лінією на початку Буття і пророчною лінією на початку Одкровення. Це свідчення впізнається в описі служіння Утішителя. Служіння Утішителя — це трьохетапне діло, представлене тими самими трьома івритськими літерами. Підпис Альфи й Омеги дозволяє нам помістити ці чотири розділи у контекст послання Одкровення Ісуса Христа, яке розкривається безпосередньо перед закриттям випробувального часу.

Сім громів представляють чотири конкретні віхи (моменти часу) і три конкретні періоди часу, які починаються з віхи зішестя ангела, покликаного освітити землю своєю славою. Та віха була моментом часу. Друга віха (момент часу) — це перше розчарування, що започатковує період зволікання. Період зволікання приводить до третьої віхи (моменту часу), де істина відкривається, і це породжує рух. Рух завершується на четвертій вісі (моменті часу), яка представлена як суд. Кожна з тих чотирьох віх і трьох періодів часу відповідає одному грому, разом — сім громів. Вони також становлять поєднання чотири-три.

У попередніх статтях ми встановили, що піонерське розуміння семи церков, семи печатей і семи сурм визнає поєднання «чотири і три». Перші чотири церкви, печаті й сурми відрізняються від останніх трьох церков, печатей і сурм. Сім громів представляють чотири віхи, але в межах цих чотирьох віх є три періоди часу. Божественне поєднання «чотири і три» у книзі Об'явлення утверджене трьома свідками (церквами, печатями та сурмами), і ці свідки засвідчують дійсність поєднання «чотири і три» семи громів книги Об'явлення.

Та всередині лінії історії, яку представляють сім громів, приховано ще одну, окрему лінію пророцтва, що має три віхи, відмінні від символу, представленого як сім громів. Отже, коли ми розглядаємо пророчий зв'язок семи громів із прихованою історією, яка нині розкривається, ми виявляємо, що сім громів представляють чотири віхи (пункти в часі), а

прихована історія — три віхи (пункти в часі). Подібно до церков, печатей, сурм і громів, прихована історія представляє три віхи, пов'язані з чотирма віхами семи громів. Прихована історія також має комбінацію три-чотири.

У прихованій історії, що вміщена у семи громах, є три окремі віхи, кожна з яких є 'точкою в часі', і перша та остання з цих трьох віх представляють розчарування. Між першою і другою віхами є окремий 'період часу', і окремий 'період часу' є між другою і третьою точками в часі. Слово "disappointment" походить від поняття пропущеної зустрічі (appointment) і у своєму визначенні містить наголос на точці в часі. Північ також є конкретним часом. Прихована історія зображена трьома точками в часі, розділеними двома періодами часу; часом зволікання та рухом сьомого місяця.

Перша віха прихованої історії вказує на розчарування, і остання віха також вказує на розчарування. Отже, від першого розчарування до останнього простягається прихована лінія пророцтва, що має ті самі три етапи, що й усі лінії реформ. Вона також має ознаку Альфи й Омеги, бо три літери, що утворюють «істину», відповідають трьом віхам, які починаються й закінчуються розчаруванням. Та прихована історія в межах семи громів є тією істиною, яку Лев з племені Юди нині розпечатує.

Уривок в Євангелії від Івана, який ми розглядаємо, у попередньому розділі вводиться Таємною вечерею, підкреслюючи, що послання цих чотирьох розділів має бути спожите. Ці чотири розділи завершуються дорогою до Гетсиманії. Оповідь відбувається в русі від трапези аж до початку кризи хреста. У пророчому сенсі обстановка цих чотирьох розділів окреслює останнє послання, яке має бути спожите перед судом. Послання, що веде до завершення суду, — це послання, яке розпечатується в книзі Одкровення безпосередньо перед завершенням суду.

Учні та Ісус перебувають у тому моменті пророчої історії, коли їм повідомляють про час зволікання. В історії послідовників Міллера Господь відняв Свою руку, щоб дати розуміння звістки Опівнічного крику, але те розуміння, яке породило звістку Самуеля Сноу, також сповістило послідовникам Міллера, що вони перебувають у часі зволікання десяти днів. Учні шойно звершили Таємну вечерю, і, коли вони осмислювали цю звістку, Христос пояснив час зволікання в чотирьох розділах Євангелія від Івана.

Розуміння Самуеля Сноу можна задокументувати як серію статей, що сформували остаточне розуміння, представлене як послання Опівнічного кличу. У міру того як його послання розвивалося, він також представляв це послання на серії таборових зібрань. Серія статей, що привела до таборових зібрань, зрештою привела його на таборове зібрання в Ексетері, яке тривало шість днів. У пророчому сенсі послання Опівнічного кличу поступово розвивається протягом певного періоду. Чотири розділи в Євангелії від Івана припадають на пророчу історію, у якій це послання розвивається.

У чотирьох розділах Івана дію Святого Духа визначено як три кроки: викриття щодо гріха, праведності та суду. Ці три кроки також є трьома віхами прихованої історії, закладеної у семи громах.

Та Я кажу вам правду: краще для вас, щоб Я пішов; бо коли Я не піду, Утішитель не прийде до вас; а коли Я піду, то пошлю Його до вас. А коли Він прийде, Він викриє світ про гріх, і про праведність, і про суд: про гріх, бо не вірують у Мене; про праведність, бо Я йду до Отця Мого, і вже не побачите Мене; про суд, бо князь цього світу засуджений. Ще багато маю сказати вам, але тепер ви не можете їх знести. Коли ж прийде Він, Дух істини, Він попровадить вас до всієї правди, бо не від Себе Він казатиме, а що тільки почує, те й казатиме, і майбутнє сповістить вам. Він прославить Мене, бо від Мого візьме і сповістить вам. Івана 16:7-14.

В історії міллетитів Ісус не повернувся, щоб завершити період зволікання під час Опівнічного крику. Він прибрав Свою руку і вилив або послав Святого Духа. Святий Дух, представлений як Утішитель, прийшов, щоб розвіяти розчарування. Він прийшов, щоб утішити тих, кого було обрано, але які були збентежені розчаруванням через передбачення, що не справдилося.

Ми вже зазначали, що апостол Іван, Єзекіїль і Єремія усі зображені такими, що їдять книжечку, яка у вустах солодка, як мед. Існує навмисна відмінність між цими трьома пророками, яку часто не помічають.

Єзекіїля використано як образ тих, хто з'їв книжечку, і кому дано послання, щоб донести його до відступницької Божої церкви. Єзекіїль показує, що з'їдена книжечка окреслює працю, яку належить виконати. Він уособлює послання, дане колишньому вибраному Божому народові. Його послання зв'язує колишній вибраний народ у в'язанки, призначені для вогню. У чотирьох розділах Івана Ісус визначає мету праці Єзекіїля.

Пам'ятайте слово, яке я сказав вам: слуга не більший за свого пана. Якщо вони переслідували мене, то й вас переслідуватимуть; якщо вони берегли моє слово, то й ваше слово берегтимуть. Та все це вони чинитимуть вам заради мого імені, бо не знають того, хто послав мене. Якби я не прийшов і не говорив до них, вони не мали б гріха; але тепер вони не мають виправдання за свій гріх. Хто ненавидить мене, ненавидить і мого Отця. Якби я не зробив між ними діл, яких не робив ніхто інший, вони не мали б гріха; але тепер вони бачили і зненавиділи і мене, і мого Отця. Але це сталося, щоб збулося слово, написане в їхньому законі: Вони зненавиділи мене без причини. Коли ж прийде Утішитель, якого я пошлю вам від Отця, тобто Дух істини, який походить від Отця, він засвідчить про мене. Івана 15:20–26.

Праця Єзекіїля, що почалася, коли він з'їв книгу, є представленням послання, яке буде відкинута, але відкинення є доказом того, що вони ненавидять Бога і вщерть наповнили свою чашу випробувального часу.

І він сказав мені: Сину людський, я посилаю тебе до синів Ізраїля, до бунтівного народу, що повстав проти мене; вони та їхні батьки згрішили проти мене аж до цього самого дня. Бо вони діти безсоромні й твердосерді. Я посилаю тебе до них, і скажеш їм: Так говорить Господь Бог. І вони — чи послухають, чи не послухають (бо вони дім бунтівний), — однак знатимуть, що серед них був пророк. Єзекіїля 2:3-5.

Служіння Єзекіїля було свідченням проти колишнього завітного народу, як і Христос — проти прискіпливих юдеїв, і тому послання Єзекіїля є останнім попереджувальним посланням, яке зв'язує колишній завітний народ як кукіль у сніп, приречений на вогонь знищення.

"Тоді мені було показано третього ангела. Мій ангел-супровідник сказав: «Страшна його праця. Жахлива його місія. Це ангел, який має відокремити пшеницю від куколю і запечатати, або зв'язати, її для небесної житниці. Ці речі повинні поглинати весь розум, усю увагу»." Ранні твори, 118.

Праця, яку символізує поїдання книжечки, починається тоді, коли сильний ангел сходить із книжечкою в руці. В історії першого ангела це сталося 11 серпня 1840 року, а в історії третього ангела — 11 вересня 2001 року. Обидві ці дати являють собою здійснення пророцтв, пов'язаних відповідно з ісламом другого горя та ісламом третього горя. Тому Ісаїя у двадцять другому розділі, описуючи кризу в долині видіння для філадельфійців і лаодикійців, зазначає, що лаодикійці, які були обраним народом протестантизму в 1840 році, і адвентисти, які були обраним народом у 2001 році, були "зв'язані лучниками". Лучники біблійного пророцтва — це іслам, і коли видіння щодо ісламу було виконане в 1840 році та в 2001 році, колишній обраний народ відкинув пророцтво про іслам, як його подавали ті, кого представляє Єзекіїль. Тоді й там їх зв'язали, як кукіль. Праця Єзекіїля полягала в тому, щоб зняти "прикриття", що покриває "їхній гріх", який Ісус представляє як ненависть до Бога.

Пророцтво про долину видіння. Що з тобою тепер, що ти цілковито піднялося на дахи? Ти, повне метушні, гамірливе місто, радісне місто: твої вбиті не вбиті мечем і не полягли в битві. Усі твої князі разом утекли, їх зв'язали лучники; усі, кого знаходять у тобі, зв'язані до купи — ті, що втекли здалека. Ісаїя 22:1-3.

І Бог був з хлопцем [Ізмаїлом]; і він виріс, і жив у пустині, і став лучником. Буття 21:20.

Де немає видіння, народ гине; а хто дотримується закону, той щасливий. Приповісті 29:18.

Єремія уособлює тих, хто з'їв книжку, коли зійшов могутній ангел, що мав освітити землю своєю славою, але які пережили розчарування від не справдженого пророцтва 1843 року. Єремія пророчо розмірковує, чи Бог збрехав. Це послання пов'язує Єремію з другим розділом Авакума.

Я стану на свою варту, поставлю себе на вежі й пильнуватиму, щоб побачити, що Він скаже мені, і що я відповім, коли мене докорятимуть. І Господь відповів мені й сказав: Напиши видіння і ясно виклади його на таблицях, щоб той, хто читає його, міг бігти. Бо видіння ще на визначений час, але в кінці воно промовить і не збреше; хоч і забариться, чекай на нього, бо воно неодмінно прийде, не забариться. Ось душа того, хто надимається, не праведна в ньому; а праведний житиме своєю вірою. Авакум 2:1-4.

Івана було використано як символ тих, хто пережив солодкість і гірке розчарування, відображаючи всю історію від 11 серпня 1840 року до 22 жовтня 1844 року.

І я підійшов до ангела і сказав йому: Дай мені книжечку. І він сказав мені: Візьми її і з'їж; і вона зробить твою утробу гіркою, але в устах твоїх буде солодкою, як мед. І я взяв книжечку з руки ангела і з'їв її; і в устах моїх вона була солодкою, як мед; і щойно я її з'їв, утроба моя стала гіркою. Об'явлення 10:9, 10.

Єзекіїль представляє працю з подання пророчого послання, що ставить крапку для колишнього обраного народу, розпочату, коли ангел зійшов 11 серпня 1840 року та 11 вересня 2001 року.

А ти, сину людський, послухай, що Я скажу тобі; не будь непокірним, як той дім бунтівний: відкрій свої уста і з'їж те, що даю тобі. І коли я поглянув, ось рука простяглася до мене, і в ній був свиток книги; і вона розгорнула його переді мною; і написаний він був усередині й назовні; і було написано на ньому плач, жалоба та горе. І ще сказав Він мені: Сину людський, з'їж, що знайдеш; з'їж цього свитка і йди, промов до дому Ізраїлевого. Тож я відкрив уста, і Він дав мені з'їсти того свитка. І сказав Він мені: Сину людський, насить своє черево і наповни нутро своє цим свитком, що Я даю тобі. І я з'їв його, і в устах моїх він був, як мед на солодкість. Єзекіїль 2:8–3:3.

Єремія представляє історію від 11 серпня 1840 року аж до часу безпосередньо перед Опівнічним криком.

Знайшов я Твої слова, і з'їв їх; і Твоє слово стало для мене радістю та веселістю серця мого, бо я названий Твоїм Ім'ям, Господи, Боже Саваофе. Я не сидів у зборі насмішників і не веселився; я сидів на самоті через Твою руку, бо Ти наповнив мене обуренням. Чому мій біль вічний, а рана моя невиліковна, що не хоче загоїтися? Невже Ти будеш для мене зовсім як обманщик і як води, що висихають? Тому так говорить Господь: Якщо повернешся, то Я знову приведу тебе, і ти стоятимеш переді Мною; і якщо відділиш дорогоцінне від нікчемного, будеш Моїми устами; нехай вони повертаються до тебе, але ти не повертайся до них. І Я зроблю тебе для цього народу укріпленою мідною стіною; і вони воюватимуть проти тебе, та не подолають тебе, бо Я з тобою, щоб спасати тебе і визволити тебе, — говорить Господь. І Я визволю тебе з руки беззаконних і викуплю тебе з руки жорстоких. Єремія 15:16–21.

Єремія представляє нашу теперішню історію та послання. Теперішнє послання — це послання Опівнічного Крику, що поступово розвивається на етапі, коли представлений Єремією Божий народ "наповнився" "гнівом", вважаючи, що його "біль" мав бути "вічним", а його "рана — невиліковною", рана, що ніколи не мала загоїтися. Вони відокремилися від "зібрання насмішників". Вони більше не "радіють", як тоді, коли вони вперше з'їли книгу, і вона була "радістю" їхнього "серця".

Але для тих, хто перебуває в такому стані, є порада. «Якщо ти повернешся» і також «якщо ти відділиш дорогоцінне від негідного», тоді Бог повернеться до них. У єврейському тексті вислів «Я знову тебе приведу» в цьому місці означає, що Бог повернеться до них, якщо вони

повернуться до Нього.

Отже, підкоріться Богові. Протівіться дияволу, і він втече від вас. Наблизьтеся до Бога, і Він наблизиться до вас. Очистіть ваші руки, грішники; і очистіть ваші серця, двосудушні. Страждайте, сумуйте і плачте: нехай ваш сміх обернеться в жалобу, а ваша радість — у смуток. Смиріться перед Господом, і Він вас піднесе. Якова 4:7-10.

Якщо вони наблизяться до Бога, Він наблизиться до них. Якщо вони робитимуть це, тоді вони будуть "стояти перед" Господом і будуть Божими "устами". Далі Він наставляє Єремію (нас), що зробить Свій народ "укріпленою мідною стіною" проти "нечестивих", а потім "страшні" розв'яжуть війну проти тих, кого представляє Єремія. "Нечестиві" — це у Даниїла образ нерозумних дів із Матвія. "Страшні" представляють потрійний союз сучасного Вавилону під час кризи недільного закону.

Свідчення трьох пророків усі стосуються однієї й тієї самої історії, але розглядають три різні аспекти тієї ж історії. Єремія представляє тих, хто щойно пережив перше розчарування, але ще не досяг віхи Опівнічного Крику. У такому становищі ми перебуваємо з 18 липня 2020 року. Питання в тому, чи повернемося ми. Якщо повернемося, ми "заговоримо" від імені Господа саме тоді, коли Сполучені Штати "заговорять" як дракон.

Історія, яку ілюструє Єремія, є нашою нинішньою історією, і це історія, представлена трьома прихованими віхами серед семи громів. Це також та історія, у яку пророчно поміщено уривок в Івана, адже наголос чотирьох розділів в Івана полягає у праці Святого Духа, який утішає Єремію, що питає себе, чи не повірив він брехні, і чи не виявилася звістка, що смакувала так солодко, насправді водами, що підводять.

Отже, Єремія відображає історію від 11 вересня 2001 року аж до 18 липня 2020 року, коли почався час зволікання, що представлено трьома з половиною символічними днями потому. Коли я кажу «символічні», я не маю на увазі передбачення часу. Я кажу, що 18 липня 2020 року двох свідків — Біблію та Дух пророцтва — було вбито, а їхні мертві тіла було залишено на вулиці на три з половиною дні в одинадцятому розділі Об'явлення.

І дам владу двом моїм свідкам, і вони будуть пророкувати тисячу двісті шістьдесят днів, одягнені у веретище. Це — дві маслини і два світильники, що стоять перед Богом землі. І коли хто захоче заподіяти їм шкоду, вогонь виходить із їхніх уст і пожирає їхніх ворогів; і якщо хто захоче їм зашкодити, той так має бути вбитий. Вони мають владу замикати небо, щоб у дні їхнього пророкування не йшов дощ; і мають владу над водами перетворювати їх на кров і вражати землю всякими пошестями, коли тільки забажають. І коли вони закінчать своє свідчення, звір, що виходить із безодні, поведе проти них війну, переможе їх і вб'є їх. А їхні мертві тіла лежатимуть на вулиці великого міста, яке духовно зветься Содом і Єгипет, де й наш Господь був розп'ятий. І люди, і племена, і мови, і народи бачитимуть їхні мертві тіла три з половиною дні і не дозволять їхнім мертвим тілам бути покладеними в могили. І ті, що живуть на землі, радітимуть над ними, веселитимуться і посилятимуть один одному дари, бо ці два пророки мучили тих, що живуть на землі. Об'явлення 11:3–10.

Свідчення, представлене станом Єремії, розташоване після розчарування, але перед Опівнічним Криком. Єремія мав повернутися, перш ніж він міг стати голосом звістки Опівнічного Крику. Це наш стан сьогодні. Це також історичний контекст чотирьох розділів у Євангелії від Івана, які ми розглядаємо, і це також історія, представлена прихованою історією у семи громах.

Якщо ми розглянемо світло, пов'язане з «Утішителем», у свідченні Івана з чотирьох розділів, ми знаходимо численні докази того, що оповідь стосується 18 липня 2020 року, розчарування та часу зволікання, звістки Опівнічного Крику, яка розпечатана, і майбутнього суду недільного закону. Розділи будуються на пророчій структурі прихованої історії.

Якщо ми маємо бути як уста Божі в кризі, що незабаром настане, то наша теперішня справа — «відділити дорогоцінне від нікчемного», або, як Яків означає ту саму справу, ми маємо: «Очистьте руки, ви, грішники; і очистьте ваші серця, ви, двоякодумні. Скорбіть, і сумуйте, і плачте: нехай ваш сміх обернеться в жалобу, а ваша радість — у смуток. Смиріться перед Господом, і Він піднесе вас», як стяг у зовсім близькому майбутньому.

І підніме стяг для народів, і збере вигнанців Ізраїля, і позбирає розсіяних Юди з чотирьох кінців землі. Ісаї 11:12.

Ми завершимо розгляд цих чотирьох розділів у наступній статті.